

MIKKELIN HIIPPAKUNNAN PIISPA

Saarna Voikosken rukoushuoneen 75-vuotisjuhlamessussa 23.9.2012

Jeesus sanoi juutalaisille:

*»Totisesti, totisesti: ei Poika voi tehdä mitään omin neuvoin, hän tekee vain sitä, mitä näkee Isän tekevän. Mitä Isä tekee, sitä tekee myös Poika. Isä rakastaa Poikaa ja näyttää hänelle kaiken, mitä itse tekee. Hän näyttää Pojalle vielä suurempiakin tekoja, sellaisia, että hämmästytte. Niin kuin Isä herättää kuolleet ja antaa heille elämän, niin antaa myös Poika elämän kenelle tahtoo.»
(Joh. 5:19-21)*

Viime kesänä siivosimme puolisoni Marian kanssa muutaman kilometrin päässä sijaitsevan Perilän mökkimme piharakennusta. Te paikkakuntalaiset ehkä tunnette Luotomurrontielle olevan mökin paremmin Kontisen paikkana. Liiteriin viedyn vanhan lipaston laatikoista löytyi kaikenlaista vanhaa tavaraa. Joukossa oli Väinö Vaaran kirjoittama Valkealan seurakunnan historia vuodelta 1931. Tavaroiden seassa oli lasitettu valokuva, jonka takana oli teksti: ”Voikosken kansakoulun oppilaat syyslukukaudelta vna 1906. Opettajat Naemi ja Emil Eskola. Tämän kuvan omistaja Eino Kontinen vas 2 rivi 3 oppilas (ilman lakkia). 52 oppilasta.” Sittemmin vuonna 1927 kuvassa oleva koulu paloi ja uusi koulu rakennettiin toiseen paikkaan. Vanhan kansakoulun tontti varattiin rukoushuoneelle, jonka 75-vuotisjuhlaa tänään vietämme.

Lipaston laatikosta löytyi myös Eino Kontiselle osoitettu kenttäpostikirje. Se oli päivätty Voikoskella 27.2.1940. Siihen on kosmoskynällä kirjoitettu: ”Eino hyvä! Tervehdys täältä, nyt siis ilmoitan Sinulle että äiti on kuollut, hän kuoli siis tänään tiistaina. Kyllähän sinun täytyy välttämättä päästä äiti hautaan saattamaan. Enhän minä yksin voi kaikkia toimittaa, eikä täällä ehkä riitä rahatkaan kaikkiin hommiin. Koita nyt siis päästä äiti saattamaan hautaan. Terv. Aino.” Jälkikirjoituksena oli vielä tämän jälkeen teksti: ”Koita nyt tulla varmasti pääset Hulda.” Samasta laatikosta löytyi myös Eino Kontiselle seuraavana päivänä 28.2.1940 lähetetty sähkösanoma, jossa oli lyhyt teksti: ”Äiti kuollut sisko.” Amalia-äidin hautajaiset päästiin pitämään Mäntysaaren hautausmaalla vasta kuukauden kuluttua 26.3.1940 talvisodan päätyttyä. Tämä käy ilmi laatikosta löytyneestä hautakirjasta.

Kesäinen siivouspäivä Perilän mökillä toi syvän välähdyksen voikoskelaisten elämään. Yli seitsemän vuosikymmenen takaa välittyi kokemus siitä, miten kuolema on koskettanut yhtä perhettä. Sitä todellisuutta emme mekään pääse pakoon tai piiloon. Kuolema on ihmisen osa ja väistämätön kohtalo. Se on kerran jokaisen meidän edessämme. Joudumme saattamaan läheisiämme hautaan ja lopulta meidät itsemme haudataan.

Tänään on 17. sunnuntai helluntaista. Sitä on kutsuttu pikkupääsiäiseksi. Pyhäpäivän raamatunkohdat tuovat voimakkaasti esiin Kristuksen sovitustyön merkityksen koko luomakunnalle. Kuoleman valta on murrettu ja pimeyden valta voitettu.

Kuulemassamme evankeliumissa Jeesus käy keskustelua juutalaisten kanssa. Hän oli juuri parantanut 38 vuotta liikuntakyvyttömänä olleen miehen. Tapahtuma sai jatkoa, kun tarkkasilmäiset juutalaiset huomasivat, että parannettu mies kantoi mattoa sapattina, päivänä, jolloin kaikki työskentely oli ehdottomasti kielletty. Mies kertoi juutalaisille, että hänet parantanut mies kehotti ottamaan vuoteen ja kävelemään. Tämä puolestaan aiheutti syytökset Jeesukselle sapattina suori-

tetusta parannustyöstä. Tässä yhteydessä sukeutui keskustelu, josta päivän evankeliumi on osa Jeesuksen puheenvuoroa.

Jeesus ilmoittaa suoraan, keneltä hän on saanut valtuutensa ja kenen neuvosta hän tekee työtään. Isä ja Poika ovat yhtä. Jeesus tekee selväksi, että hyvä työ sairasta kohtaan on itsensä Jumalan tahto, huolimatta sapatista ja siihen liittyvistä säädöksistä. Lähimmäistä kohtaan osoitettu laupeus on Jumalan silmissä arvokkaampaa kuin sapatissäädösten ulkokohtainen noudattaminen.

Jeesus jatkaa, että Isä näyttää Pojalle vieläkin suurempia tekoja, niin että ihmiset hämmästyvät. Tämä viittaus liittyy Jeesuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen. Jeesus täsmentää vielä voimakkaammin Isän ja Pojan välistä yhteyttä koskemaan valtaa kuolleista herättämiseen. *”Niin kuin Isä herättää kuolleet ja antaa heille elämän, niin antaa myös Poika elämän kenelle tahtoo.”* Tänä vintettävä pikkupääsiäinen viestittää kuoleman voittamisesta.

Samalla tämä sunnuntai kertoo jotain olennaista kirkon tehtävästä. Professori Osmo Tiilikä (1904-1972) on sanonut: ”Kirkko on olemassa siksi, että täällä kuollaan.” Samalla tavalla jokainen kirkkorakennus ja rukoushuone ovat olemassa, jotta muistaisimme Jumalan todellisuuden. Varsinkin kuoleman kohdatessamme kysymme, minkä varaan laitamme elämämme. Missä tai kuka on lopullinen turvamme ja toivomme? Tämä Voikosken rukoushuone on julistanut 75-vuotisella olemassaolollaan Jumalan todellisuutta tämän seudun ihmisille. Täällä on julistettu ja opetettu Jumalan läsnäoloa ihmisen elämässä. Yhä edelleen täällä saarnataan siitä, että Jumalassa on turvamme ja toivomme. Se kestää myös sairauden, kärsimyksen ja kuoleman edessä. Kuoleman voittajana Jeesuksella on valta antaa elämä. Kuoleman voittajana hän herättää kerran kaikki kuolleet. Kuoleman voittajana hän antaa meille iankaikkisen elämän toivon. Siihen meitä kutsutaan uskomaan ja luottamaan.

Hyvät seurakuntalaiset. Ajatus rukoushuoneen saamisesta Voikoskelle syntyi yli 100 vuotta sitten. Vuonna 1896 lahjoitti silloinen Voikosken raittiusseura nykyisen rukoushuoneen paikalla sijainneen kivijalan kansakoulua varten. Jo tuolloin olivat jotkut olleet sitä mieltä, että sanotulle kivijalalle olisi rakennettava rukoushuone. Näin tapahtuikin 75 vuotta sitten. Aktiivisten paikkakuntalaisten toiminta ja Voikosken rukoushuoneyhdistyksen perustaminen vuonna 1933 johtivat rukoushuonehankkeen edistymiseen. Vihdoin 26.9.1937 yksi edeltäjästäni, silloisen Viipurin hiippakunnan piispa Yrjö Loimaranta vihki tämän rakennuksen rukoushuoneeksi.

Kyläläisten toive ja vaivannäkö, työ ja uurastus olivat muuttuneet konkreettiseksi rakennukseksi. Kouvolan Sanomien uutisointi vihkiäisjuhlasta kertoo jotain olennaista kyläläisten tunnoista. Lehden mukaan juhlat ”varmasti jättivät erittäin syvän vaikutuksen monen mieleen ja erittäinkin niitten mieleen, jotka paikkakuntalaisina olivat mainittua rukoushuonetta hartaasti toivoneet jopa vuosikymmenien ajan.” (Kouvolan Sanomat 28.9.1937) Tänä vintämme kaikkia heitä, jotka ovat tämän kyläkirkon hyväksi kantaneet vastuuta ja nähneet vaivaa.

Rukoushuone on ollut Voikoskella merkinä ja muistutuksena Jumalan todellisuudesta. Eilen oli syyspäivän tasaus. Siitä lähtien pohjoisella pallonpuoliskolla yöt ovat päiviä pidempiä. Näin kuljemme pimeää aikaa kohti. Tämä pyhäpäivä kertoo, että kristillisen kirkon suunta on toinen. Pikkupääsiäinen viittaa kohti valoa, ylösnousemuksen kirkkautta. Jeesus on kuoleman voittaja. Siksi meillä on toivo, joka kantaa yli kuoleman rajan. Jeesus antaa elämän, jossa voi olla hyväksytty ja armahdettu ihminen. Ihminen, jonka ei tarvitse mennä piiloon itseään eikä Jumalaansa. Ihminen, joka voi turvallisimielin elää ja kerran kohdata myös kuoleman.

Seppo Häkkinen